

KUŠAČICA

„Vidi, ja priznajem... Uzbuđuje me kad manipuliram ljudima. Kad ih iskušavam. Mislim, uzbuđuje... Seksi mi je.“

„A kad neko manipulira tobom?“

„I to je seksi. Ali to samo retki uspeju. Zapravo, još niko nije zaista uspeo. Ja sam vrstan psiholog. Logika u pozadini je... Pitam se da li zaista svako zna šta je najbolje za njega? Šta ako neko drugi to zna bolje? Vidi bolje? I razume bolje? A? Šta onda? Popuštanje pred iskušenjem kao sredstvo za prevazilaženje sebe, svojih ograničenja... Gle, ja nisam zlobna; retko ko jeste. Pokušavam da pomognem ljudima... Da im pomognem da nadmaše sebe. Ali oni nisu uvek zahvalni na tome... Niti razumeju... Makar ne odmah. Neki nikad. Da ti navedem primer?“

„Ajde. Molim te.“

„Pre više godina sam se tako zajebavala s jednim tipom... On se toliko trudio da bude 'dobar momak' da je to već bilo skroz jadno. I onda sam ga terala da me vuče za kosu, da me davi... 'Jače! Još uvek mogu da dišem!' I slično. Poslala sam ga u mrak. Njegov, da se razumemo; ne svoj. Primoravala sam ga da me davi i udara i vuče. A on, oh, odupirao se, jeste. Čak je i plakao. Ja sam se za promenu makar jednom približno dobro pojebala, ali on... Pa, ja sam mu pokazala delove njegove ličnosti za koje on uopšte nije znao da postoje. Ali jednom sam ga očigledno gurnula predaleko u njegov mrak, pošto me je ostavio na krevetu, pokupio se i otišao, i nisam ga videla jedno tri godine, a onda mi je iz čista mira poslao SMS... 'Hvala', napisao je. Hvala... Samo to. Mislim, gle, ja se ne plašim. Ako nekoj osobi poverimo svoju seksualnost, svoju intimu, šta god to već bilo, onda je za mene potpuno prirodno da mu otvorimo i pokažemo i svoj mrak, svoju agresiju, svoje nasilje. I obrnuto – žrtvu. U nama. I jedno i drugo je seksi. Totalno faking seksi. Mislim da je to temelj ljubavi. Ali ne one romantične iz srednjeg veka. Nego *prave* ljubavi. Ja je ne vidim bez toga. Nego, kad sam rekla 'žrtva'... Pošto sam ga ja terala da me tuče i davi, žrtva je zapravo bio on. Istovremeno i žrtva i agresor. Ali možda on stvarno nije bio spreman za obe uloge istovremeno, šta znam... I zato mu je trebalo tri godine da skonta. Ali skontao je. I ja sam srećna zbog njega. I ponosna na sebe, jer sam ga nečemu naučila...“

„Razmišljam... Rekla si da ti iskušavaš ljude...“

„Da. Ali samo one do kojih mi je stalo. I one kod kojih vidim potencijal. Strast i istina. Strast u meni. I istina u drugima.“

„Ali šta je onda s tvojim iskušenjima? Iskušenje da nekog ne iskušaš?“

„Na to moraš sam da odgovoriš. Ali pitaću te ovo: zašto misliš da ti sve ovo govorim? I ne... Neću da se kresnem s tobom. Ali možeš da me siluješ, ako smeš.“

SEKS AS SUCH

„Egzorcizam? Isterivanje đavola.“

„Da. Ali ne đavola. Čoveka. Deteta, zapravo.“

„Zahtevna si. Ponekad stvarno poželim da bude jednostavnije.“

„Pa to si mi i pre rekla. Samo tako da sam ti više verovala.“

„Ti si čovek ekstrema. Nikada nisi ni za šta drugo ni znala.“

„Doh.“

„I sad umeš da reaguješ samo još na ekstreme.“

„Sečem se već dve trećine života. Od osme godine, lol... Znam šta radim. Samo što to niko ne konta, jebote.“

„A kako se zove dete?“

„Opet krvariš.“

„Ozbiljno? Vidi stvarno. To znači da sam živa.“

„Razmisli... Da li stvarno želiš da budeš samo još jedna *webgirl*? Ovde možemo da napravimo nešto posebno. Ej? Sledeći put moramo da uzmemo više.“

„Da l' bi volela da te ubijem?“

„Malo, da.“

„Fak. Stvarno ne znam. Kaži mi... Iskreno... Je l' se stvarno osećaš prisebno?“

„Da, Anita. Osećam se prisebno.“

„Pošto imam želju da te pratim.“

„Uživala si.“

„Jesam.“

„Šta možeš da izgubiš?“

„Ne, ne, ne! Na meni je, ugasi!“

„Lol, je l' znaš ono u serijama kad dvoje leže u krevetu posle seksa, i bilo je tako dobro, i oh i naročito i sve, da...?“

„Svet još nije spreman za ovakvu ljubav. Ali polako... Biće. Razmišljaj o tome kao o injekciji budućnosti. Direkt u venu.“

„Fak... Šta smo to uradile?“

„Ja jesam Ana, ali šta ako se ne zovem Ana i ako je sve ovo zapravo za tebe? Šta ako te volim?“

„A tvoje rane? Jesi to?“

„Stvaranje može da bude i strašno.“

„Zar vatra ne postoji zato da bi gorela?“

„Ana, stvarno se plašim da će ljudi početi da dobijaju ideje.“

„Pa neka ih. To je dobro. Zar nije? Davati ljudima ideje.“

„Ne ako dobiju ideju da mi te siluju. Ili ubiju.“

„Uopšte ne znam da l' sam svršila. A ti, jesi li?“

„Nisam. Što je malo strašno.“

„Zanima me... Ja zapravo ne znam koliko je ovo uopšte više seks *as such*.“

„A šta ti bi s onim trabunjanjem o demonu?“

„Pa, zar nije tako?“

„Kako?“

„U meni je demon. Zove se Ana.“

„Ti stvarno veruješ u to?“

„Da. Što ne bih? Mislim, u meni su dete i demon. Ničeg drugog nema u meni.“

„A ja ti pomažem da ubiješ dete?“

„Da!“

„Joj, Ana... Ti stvarno nisi okej. Je l' znaš?“

„Znam.“

„I to o ubijanju deteta mi nije u redu. To bi mogli pogrešno da protumače.“

„Ali, pa ja ne pričam o *tuđoj* deci! Ja pričam o sebi. Valjda mogu sama da odlučim koji deo sebe želim da ubijem, a koji ne. Zar ne? Je l' ne smem? Ja sam mislila da smo slobodni.“

„Pa jesmo, ali...“

„Ljudi ionako već misle da smo umobolne. I zato kažem, dajmo im još jedan razlog. Onako, pravi razlog... Ubij dete i napravi od mene...“

„Šta?“

„Demona. Anu. Ženu. Otkud ja znam šta! Nešto od toga. Nas dve bismo mogle da budemo toliko više...“

„Je l' istina ono što si govorila o mami?“

„Da“

„A tata?“

„Ja nisam moje tablete. Nisam moji žileti.“

„Jedan deo mene želi da te bolje upozna... Jedan deo. Ali drugi...“

„Razmišljaš da me ostaviš?“

„Ponekad. Ali trenutno razmišljam da te pojedem.“

„Videla sam tvoje oči kad si me udarala. Pogledaj me u oči i kaži mi da ne voliš?“

„Da, ja sam jebeno umobolna! Ali to me ne sprečava da trezveno razmišljam. Lol. Ali ozbiljno... Želim to. Daj mi. Molim te. Zar ja tebi ništa ne dajem? Zar ti stvarno ništa ne značim?“

„Ti si poremećena... Ono, crno na belo. Faktički. A ja... Plašim se da ću izgledati kao sadistička kučka koja zloupotrebljava tvoje stanje... Tvoj manjak 'zdravog' rasuđivanja. To je samo za jedan korak bolje od zlostavljanja dece. *I'm fucked.*“

„Jesmo stvarno morale još i o...?“

„Možda je trebalo da idemo uživo. Ali verovatno ne bi bilo isto... Ovo je verovatno stvarno moralo baš ovako da se desi. Sve sa ovim razgovorom.“

„Prijatelje. Porodicu. Onaj moj nazovi posao. Takve stvari...“

„Dobro. Objavi.“

„Da?“

„Objavi. Objavi, pa da vidimo koliko smo zaista slobodni.“

(Sa slovenačkog prevela Jelena Budimirović)